

วันสมโภชปัสกา ปี C

(วันอาทิตย์ที่ 21 เมษายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก รับปีหรืออาจารย์ชาวียิวคนหนึ่งได้เรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันในเช้าตรู่วันหนึ่งขณะที่ยังมีมืด ท่านบอกพวกเขาให้ตั้งใจฟังอย่างดีเพราะมีคำถามสำคัญที่จะถามพวกเขา คำถามคือ พวกเขาสามารถรู้ได้อย่างไรว่ากลางวันได้ผ่านไปแล้วและกลางวันกำลังเริ่มต้นขึ้น? ศิษย์คนหนึ่งตอบว่า “เมื่อท่านเห็นสัตว์ตัวหนึ่งและสามารถบอกได้ว่ามันเป็นแกะหรือว่าสุนัข” “ไม่ใช่” รับปีตอบ ศิษย์อีกคนหนึ่งบอกว่า “เมื่อท่านมองไปยังต้นไม้ที่อยู่ไกลๆ แล้วสามารถแยกแยะได้ว่ามันเป็นต้นมะเดื่อหรือว่าต้นมะกอกเทศ” “ไม่ใช่อีกนั่นแหละ” รับปีตอบ หลังจากศิษย์อีกจำนวนหนึ่งพยายามตอบ แต่ไม่มีใครตอบถูกสักคน ศิษย์ที่เหลือจึงถามรับปีคนนั้นว่า “แล้วอะไรคือคำตอบที่ถูกต้องล่ะ?” รับปีผู้ชาญฉลาดและมากด้วยประสบการณ์จึงตอบว่า “เมื่อพวกท่านมองหน้าหญิงหรือชายคนใดคนหนึ่งและเห็นว่าเธอเป็นน้องสาวและเขาเป็นน้องชายของพวกท่าน เพราะตราบไคก็ตามที่พวกท่านยังไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ ไม่ว่าจะก็โม่งก็ยาม มันก็ยังมีดอยู่ดีสำหรับพวกท่าน”

เรื่องราวของวันปัสกาในพระวรสารวันนี้เริ่มต้นขึ้นในตอน “เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์ขณะที่ยังมีมืด” (ยน 20:1) ความมืดเป็นสัญลักษณ์แห่งบาปและความตาย บุคคลที่ตกเป็นทาสของบาป ชีวิตของเขาจะจมอยู่ในความมืดแห่งความตาย แต่เมื่อ “**พระคริสตเจ้า องค์ความสว่างของชาวเรา**” ทรงทอแสงขึ้นมา ความมืดแห่งบาปและความตายจะถูกขจัดออกไป ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับชีวิตใหม่โดยมี “**ความรัก**” เป็นตราประทับที่โดดเด่นของชีวิตดังกล่าวนี้ นักบุญยอห์นพุดถึงเรื่องนี้ในจดหมายของท่านว่า “**ความมืดกำลังผ่านพ้นไป ความสว่างแท้จริงกำลังทอแสงขึ้นมาแล้ว ผู้ที่อ้างว่าตนอยู่ในความสว่าง แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นยังจมอยู่ในความมืด**” (1 ยน 2:8-9) นั่นคือ ตราบไคที่เขายังไม่สามารถรักเพื่อนพี่น้องที่รอบข้างเขาได้ เขายังไม่ได้เกิดใหม่ในพระคริสตเจ้าอย่างแท้จริงและชีวิตของเขา ยังคงจมอยู่ในความมืดเหมือนเดิม ในแง่หนึ่ง ปัสกาที่เรากำลังสมโภชร่วมกันในวันนี้เป็นคำเชื้อเชิญให้เราออกจากความมืดมารับแสงสว่างของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ในแสงสว่างนี้เองเราสามารถมองเห็นพระองค์และตระหนักว่าเพื่อนมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เป็นพี่น้องชายหญิงของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ว่าชีวิตฝ่ายจิตของเราได้ผ่านจากความมืดแห่งบาปและความตายเข้าสู่รุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้าแล้ว เมื่อพระคริสตเจ้าทรงชนะบาปและความตายแล้ว จะไม่มีใครที่เชื่อในพระองค์หลงทางและสูญเสียไปอีก

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ เรื่องราวของวันปัสกาเริ่มต้นในพระคณาที่มีมืดมืดพร้อมกับมารีย์ ชาวมัคดาลาสตรีคนหนึ่งซึ่งคนทั่วไปตราหน้าว่าเป็นคนบาป คนที่หลงทางและสูญเสียไปแล้ว เมื่อนางมาถึงพระคณาที่ฝังพระศพของพระเยซูเจ้า นางพบว่า “**หินถูกเคลื่อนออกไปจากพระคณาแล้ว**” (ยน 20:1) นางจึงตีความเอาเองว่าพระศพของพระ

เยซูเจ้าถูกขโมย ดูเหมือนว่าสำหรับนางการเชื่อว่ามีคนมา “**นำองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากพระคูหา**” (ยน 20:2) กว่าที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้พระบุตรสุดที่รักของพระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย นั่นคือ ทรงทำให้ความตายเป็นเพียงแค่ทางผ่านไปสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์

เมื่อเปโตรและศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักได้ยินเรื่องราวที่นางเล่าให้ฟัง ท่านทั้งสองรีบวิ่งไปยังพระคูหาทันที แต่ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก “**วิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงพระคูหาก่อน**” (ยน 20:4) และเมื่อท่านก้มลงมองเข้าไปในพระคูหา ก็ “**เห็นผ้าพันพระศพวางอยู่บนพื้น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน**” (ยน 20:5) สิ่งนี้สะท้อนให้เราเห็นว่าท่านยอมรับว่าเปโตรมีตำแหน่งใหญ่กว่าท่าน เมื่อเปโตรมาถึงและเข้าไปในพระคูหา ท่าน “**เห็นผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น รวมทั้งผ้าพันพระเศียรซึ่งไม่ได้วางอยู่กับผ้าพันพระศพ แต่พับแยกวางไว้อีกที่หนึ่ง**” (ยน 20:7) จุดสุดยอดของเรื่องเล่าอยู่ตรงที่ว่า เมื่อศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักเข้าไปข้างในและเห็นสิ่งเดียวกัน ท่านได้เชื่อ (เทียบ ยน 20:8) ซึ่งแตกต่างจากกรณีของเปโตร สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าท่านมองเห็นบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าผ้าที่ถูกวางทิ้งไว้ ด้วยสายตาแห่งความเชื่อ ท่านมองเห็นความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่าน ความรักที่ท่านมีต่อพระเยซูเจ้าทำให้ท่านมองทะลุเข้าไปในความมืดและเห็นความจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์

ถ้าเราอ่านพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นตั้งแต่ต้นจนจบอย่างตั้งใจ สิ่งหนึ่งที่เราสามารถสังเกตเห็นได้ทันทีคือ พระเยซูเจ้าทรงรักศิษย์คนหนึ่งมากเป็นพิเศษกว่าศิษย์คนอื่น ๆ ของพระองค์ ศิษย์คนนี้เป็นตัวแทนของผู้ติดตามในอุดมคติของพระองค์ ในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายท่านได้นั่งร่วมโต๊ะติดกับพระองค์ (เทียบ ยน 13:23) และเป็นหนึ่งในผู้ที่ยืนอยู่ที่ใต้เชิงไม้กางเขนเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ (เทียบ ยน 19:26) ในพระวรสารวันนี้ท่านได้วิ่งไปที่พระคูหาในตอนเช้าตรู่ของวันปัสกา ความเร่งด่วนอันเนื่องมาจากความรักของท่านที่มีต่อพระองค์ทำให้ท่านไปถึงจุดหมายปลายทางก่อน และความไวต่อความรู้สึกของความรักทำให้ท่านเป็นคนแรกที่เชื่อในการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ ต่อมาเมื่อพระเยซูเจ้าทรงแสดงพระองค์บนฝั่งทะเลสาบทิเบเรียส ท่านเป็นคนที่บอกเปโตรซึ่งอยู่บนเรือว่า “**เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า**” (ยน 21:7) ความรักที่ท่านมีต่อพระเยซูเจ้าทำให้ท่านจำพระองค์ได้เป็นคนแรก สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าความรักทำให้เราเข้าถึงและเข้าใจพระเยซูเจ้าได้เร็วกว่าทางอื่น

พี่น้องที่รัก วันสมโภชปัสกาเป็นอีกโอกาสหนึ่งที่เราจะพิจารณาไตร่ตรองถึงศักยภาพในการมองของเราเพื่อว่าเมื่อเวลามาถึง เราแต่ละคนด้วยจะมีความรักที่ช่วยเราให้มองทะลุเข้าไปในความมืดและเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า และความเป็นพี่น้องในทุกคนที่เราพบปะในแต่ละวัน ขอการกลับคืนพระชนมชีพขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกำลังใจและความหวังของเรา ขอพระองค์ทรงเพิ่มพูนความรักที่เรามีต่อพระองค์และเพื่อนมนุษย์ของเรานับวันยิ่งมากขึ้น **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**